

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

вул. Панаса Мирного, 28, м. Київ, 01011, тел. (044) 365 40 00
поштова адреса для листування: вул. Симона Петлюри, 15, м. Київ, 01032
E-mail: info@dbr.gov.ua, web: www.dbr.gov.ua, ідентифікаційний код 41760289

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

31 березня 2025 року

Заступник керівника першого відділу Управління з розслідування злочинів, вчинених у зв'язку із масовими протестами у 2013-2014 роках, Державного бюро розслідувань Юрчук Олександр Васильович, розглянувши матеріали досудового розслідування за № 6202400000000025, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру, відповідно до статей 40, 42, 276, 277, 278 Кримінального процесуального кодексу України

ПОВІДОМИВ:

Кобзарю Костянтину Миколайовичу,
25 грудня 1969 року народження,
уродженцю м. Джума
Пастдаргомського району
Самаркандської області, Республіка
Узбекистан, зареєстрованому за
адресою м. Київ, вул. Дружківська, ба,
останнє місце проживання: м. Київ,
вул. Щорса, 44а, кв. 146, раніше не
судимому, громадянину України,

про те, що він підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону України № 2341-III від 05.04.2001).

Стислий виклад фактичних обставин кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється особа, та зміст підозри

Досудовим розслідуванням встановлено, що відповідно до Указу Президента України № 247/2012 від 05.04.2012 Кобзар К.М. призначений на посаду заступника начальника Управління державної охорони України –

начальника Служби безпеки Президента України, Указом Президента України від № 460/2013 від 24.08.2013 Кобзарю К.М. присвоєно військове звання «генерал-майор».

Відповідно до ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Правовою підставою проходження Кобзарем К.М. військової служби був контракт про проходження військової служби в Управлінні державної охорони України (далі – УДО України), укладений між УДО України та Кобзарем К.М. терміном на 5 років, з 27.11.2011 по 27.11.2016. Відповідно до п. 1 контракту, Кобзар К.М. взяв на себе зобов'язання проходити військову службу в УДО України протягом строку дії контракту на умовах, установлених законами та іншими нормативно-правовими актами України, що регулюють порядок проходження військової служби.

Відповідно до ст. 11 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» (далі – Закон), Управління державної охорони України є державним правоохоронним органом спеціального призначення, підпорядкованим Президентові України та підконтрольним Верховній Раді України.

Згідно ст. 16 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» кадри Управління державної охорони України складаються з військовослужбовців, прийнятих на військову службу в Управління державної охорони України за контрактом, військовослужбовців строкової служби.

Згідно із п.п. 2, 4 ст. 17 Закону, військовослужбовці Управління державної охорони України зобов'язані суворо додержуватися вимог законодавства та військових статутів, кваліфіковано і сумлінно виконувати покладені на них службові обов'язки, захищати і поважати конституційні права і свободи людини і громадянина, бути зразком високої культури, скромності та витримки.

Частиною 2 ст. 17 Закону передбачено, що за вчинені правопорушення військовослужбовці Управління державної охорони України несуть дисциплінарну, адміністративну, матеріальну або кримінальну відповідальність згідно з законом.

Відповідно до ст. 58 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 № 548-XIV (із змінами, внесеними згідно із Законом № 1420-IV від 03.02.2004), командир (начальник) є єдиначальником і особисто відповідає перед державою за бойову та мобілізаційну готовність довіреної йому військової частини, корабля (підрозділу) за забезпечення охорони державної таємниці; за бойову підготовку, виховання, військову дисципліну, морально-психологічний стан особового складу; за внутрішній порядок, стан і збереження озброєння, боєприпасів, бойової та іншої техніки, пального і матеріальних засобів; за всебічне забезпечення військової частини, корабля (підрозділу); за додержання принципів соціальної справедливості. Командир (начальник) відповідно до посади, яку він займає, повинен діяти самостійно і вимагати від підлеглих виконання вимог Конституції України, законів України, статутів Збройних Сил

України та інших нормативно-правових актів.

Відповідно до наказу начальника УДО України № 245 від 09.06.2012 «Про розподіл повноважень між начальником Управління державної охорони України, першим заступником та заступниками начальника Управління державної охорони України», до службових повноважень заступника начальника Управління – начальника Служби безпеки Президента України УДО України Кобзаря К.М. входила організація, контроль та особиста участь у заходах по забезпеченню безпеки Президента України в місцях його постійного та тимчасового перебування, членів його сім'ї, які проживають разом з ним та супроводжують його; спрямування та координація роботи з розробки пропозицій щодо оснащення місць постійного перебування Президента України технічними засобами охорони. Стосовно військовослужбовців УДО України Кобзар К.М. користувався дисциплінарною владою головнокомандувача виду Збройних Сил України.

З огляду на наведені законодавчі положення, заступник начальника УДО України – начальник Служби безпеки Президента України Кобзар К.М. на час вчинення злочину з 23.02.2014 по 07.05.2014 являвся військовослужбовцем та проходив військову службу у виді військової служби за контрактом осіб офіцерського складу. У зв'язку з цим на Кобзаря К.М. поширювалася дія Закону України «Про військовий обов'язок та військову службу», у тому числі положення ч. 6 ст. 26 цього Закону щодо припинення (розірвання) контракту та звільнення з військової служби, а також дія Статутів Збройних Сил України.

На військовослужбовців Управління державної охорони України поширюється законодавство України, що встановлює загальний порядок і умови проходження військової служби (ст. 16 Закону).

Статтею 17 Закону встановлено, що військовослужбовці Управління державної охорони України зобов'язані: 1) наполегливо і послідовно втілювати в життя політику держави в сфері оборони і забезпечення національної безпеки України; 2) суворо додержуватися вимог законодавства та військових статутів, кваліфіковано і сумлінно виконувати покладені на них службові обов'язки; 3) підтримувати належний рівень професійних і правових знань, спеціальної, бойової та фізичної підготовки; 4) захищати і поважати конституційні права і свободи людини і громадянина, бути зразком високої культури, скромності та витримки.

Відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є конституційним обов'язком громадян України.

Статтею 11 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України № 548-XIV від 24.03.1999, встановлені загальні обов'язки військовослужбовців, зокрема: свято і непорушно додержуватися Конституції України та законів України, Військової присяги, віддано служити Українському народові, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок; бути хоробрим, ініціативним і дисциплінованим; знати та виконувати свої обов'язки та додержуватися вимог статутів Збройних Сил України.

Таким чином, у період з 23.02.2014 по 07.05.2014 Кобзар К.М. проходив військову службу в Управлінні державної охорони України у виді військової

служби за контрактом осіб офіцерського складу на посаді заступника начальника Управління – начальника Служби безпеки Президента України, тобто був військовослужбовцем УДО України.

Під час проходження Кобзарем К.М. військової служби в УДО України, упродовж 2013 року у представників влади Російської Федерації та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом підготовки, розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади і правоохоронних органів України, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ та особи з числа громадян України, що мали здійснити пособництво у виконанні плану агресії шляхом вчинення активних дій.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення серед інших територій України, які були об'єктом злочинного посягання представників влади РФ, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи ЧФ РФ, що сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ Збройних Сил РФ поряд з іншими елементами війни, її ведення вирішено розпочати з території півострова Крим, із залученням інших осіб із числа громадян РФ та України, кожному з яких передбачалося доведення відведеної йому ролі в реалізації їх умислу.

Починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації зазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури, для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, у порушення вимог пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, принципів Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103, від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), ст.ст. 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, ст.ст. 1, 2 Конституції України, на територію України, а саме на територію півострова Крим розпочато збройне вторгнення регулярних

військ РФ з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, зокрема: 31 окремої гвардійської десантно-штурмової бригади повітрянодесантних військ, 45 окремого гвардійського полку спеціального призначення повітрянодесантних військ, 18 окремої гвардійської мотострілецької бригади, 58 армії Південного військового округу, 98 гвардійської повітрянодесантної дивізії повітрянодесантних військ, 76 гвардійської десантно-штурмової дивізії повітрянодесантних військ, 15 окремої гвардійської мотострілецької бригади миротворчих сил Збройних Сил РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відповідно до абз. 3 ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01.03.2014 № 48-СФ за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

За таких обставин, розпорядженням начальника Управління державної охорони України № 30 від 21.02.2014, з метою забезпечення безперервної безпеки Президента України Януковича В.Ф., з 22.02.2014 до Донецької області відряджено заступника начальника Управління – начальника Служби безпеки Президента України Управління державної охорони України Кобзаря К.М. та інших військовослужбовців УДО України.

Також, розпорядженням начальника Управління державної охорони України № 32 від 21.02.2014, з метою забезпечення безперервної безпеки Президента України Януковича В.Ф., з 22.02.2014 до Харківської області відряджено заступника начальника Управління – начальника Служби безпеки Президента України Управління державної охорони України Кобзаря К.М. та інших військовослужбовців УДО України.

Крім того, розпорядженням начальника Управління державної охорони України № 31 від 21.02.2014, з метою забезпечення безперервної безпеки Президента України Януковича В.Ф. з 23.02.2014, до Автономної Республіки Крим відряджено заступника начальника Управління – начальника Служби безпеки Президента України Управління державної охорони України Кобзаря К.М. та інших військовослужбовців УДО України.

Однак Кобзар К.М., будучи військовослужбовцем вищого офіцерського складу, в порушення Законів України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб», «Про військовий обов'язок і військову службу», Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України,

затвердженого Законом України № 548-XIV від 24.03.1999, та іншого законодавства України, яким встановлено порядок проходження військової служби, не бажаючи бути вірним і відданим народу України, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, захищати Вітчизну та територіальну цілісність України, вчинив умисні злочини за таких обставин.

Так, 21.02.2014 приблизно о 22 год 40 хв, Янукович В.Ф., який на той час займав пост Президента України, у супроводі заступника начальника Управління – начальника Служби безпеки Президента України УДО України Кобзаря К.М., старшого консультанта 1 відділу Служби безпеки Президента України УДО України Бернацького С.В. й інших військовослужбовців УДО України, на гвинтокрилі (гелікоптері) вилетів з території резиденції «Межигір'я» у с. Нові Петрівці Вишгородського району Київської області до міста Харкова, де планував взяти участь у з'їзді депутатів всіх рівнів південно-східних регіонів України, який був запланований на 22.02.2014 у міському Палаці Спорту.

Далі, приблизно о 24 год 00 хв 21.02.2014 Янукович В.Ф., у супроводі Кобзаря К.М., Бернацького С.В. та інших військовослужбовців УДО України, які здійснювали його державну охорону, на гвинтокрилі (гелікоптері) прибули до міста Харкова.

Однак, 22.02.2014 Янукович В.Ф. участь у вказаному з'їзді не прийняв та цього ж дня у період часу з 15 год 00 хв до 16 год 00 хв Янукович В.Ф. у супроводі Бернацького С.В. на гелікоптері здійснив переліт за маршрутом із міста Харкова (аеропорт Основа) до міста Донецька (міжнародний аеропорт «Донецьк» імені Сергія Прокоф'єва).

Одночасно з ними, на іншому гелікоптері до м. Донецька вилетіли військовослужбовці УДО України Кобзар К.М., Резніченко В.В., Луценко В.В., Шаран О.В., Рудавін Д.О. та Павленко В.В.

При цьому під час здійснення цього перельоту Януковичу В.Ф. стало відомо про прийняття Верховною Радою України постанови від 22.02.2014 № 757-VII про його самоусунення від виконання конституційних повноважень Президента України та призначення позачергових виборів Президента України.

У подальшому, прибувши приблизно о 16 год 00 хв 22.02.2014 у міжнародний аеропорт «Донецьк» імені Сергія Прокоф'єва, Янукович В.Ф. вирішив залишити територію України та виїхати до Російської Федерації.

Приблизно о 16 год 00 хв до 17 год 00 хв 22.02.2014, усвідомлюючи неможливість залишення території України шляхом перетину державного кордону у пунктах пропуску, Янукович В.Ф., діючи з прямим умислом, вступив у попередню змову із Кобзарем К.М., а також Бернацьким С.В. та Івановим С.М. (матеріали щодо яких виділені в окреме провадження) та представниками іноземної держави – Російської Федерації, з метою незаконного переправлення кількох осіб через державний кордон України на територію Російської Федерації в іншому місці та іншим способом.

З цією метою, Янукович В.Ф., Бернацький С.В., Кобзар К.М. спільно з Івановим С.М., а також за сприяння представників силових відомств Російської Федерації, розробили та узгодили між собою план незаконного переправлення Януковича В.Ф., військовослужбовців Служби безпеки президента України УДО України та інших осіб повітряним шляхом через державний кордон

України на територію Російської Федерації за допомогою повітряних суден – гвинтокрилів (гелікоптерів) з екіпажем Збройних Сил Російської Федерації.

Для участі у цих злочинних діях, згідно розробленого зазначеними особами плану, Янукович В.Ф. не пізніше 20 год 57 хв 22.02.2014 залучив мешканця села Урзуф Мангушського району Донецької області Іванова С.М. (матеріали щодо якого виділені в окреме кримінальне провадження), який добре орієнтувався у прилеглий до вказаного села місцевості, у тому числі у нічний час, і зможе вказати місце для посадки гвинтокрилів (гелікоптерів) Збройних Сил Російської Федерації, а також може надати необхідні поради, засоби та сприяти усуненню перешкод у вчиненні таких дій.

Далі, приблизно о 20 год 00 хв 22.02.2014 із міста Донецька у напрямку села Урзуф Мангушського району Донецької області, відповідно до злочинного плану, спрямованого на незаконне переправлення декількох осіб через державний кордон України, виїхала автоколони у складі близько 10 автомобілів, у яких перебували Янукович В.Ф., Бернацький С.В., Кобзар К.М. та інші особи, які супроводжували Януковича В.Ф. і здійснювали його охорону.

Приблизно в цей час, діючи згідно спільного злочинного плану, спрямованого на незаконне переправлення Президента України Януковича В.Ф. та інших осіб через державний кордон України, представники силових відомств Російської Федерації у ніч з 22.02.2014 на 23.02.2014 спрямували три гвинтокрили (гелікоптера) з екіпажем Збройних Сил Російської Федерації, до околиці села Урзуф Мангушського району Донецької області.

Діючи за порадами Іванова С.М. (матеріали щодо якого виділені в окреме кримінальне провадження), та виконуючи подальші команди Бернацького С.В. (матеріали щодо якого виділені в окреме кримінальне провадження) та Кобзаря К.М., автоколони із міста Донецька у період часу з 00 год 30 хв до 01 год 30 хв 23.02.2014 прибула до околиці села Урзуф Мангушського району Донецької області, куди також прибули за орієнтуванням Іванова С.М. три гвинтокрили (гелікоптери) Збройних Сил Російської Федерації.

Одразу після цього Кобзар К.М., продовжуючи реалізовувати спільні злочинні наміри, віддав наказ військовослужбовцям УДО України на посадку до борту зазначених гвинтокрилів (гелікоптерів) Збройних Сил Російської Федерації.

Далі, приблизно о 01 год 30 хв 23.02.2014, в результаті умисних спільних та узгоджених дій учасників групи, Януковича В.Ф., Кобзаря К.М., Іванова С.М. (матеріали кримінального провадження відносно якого виділено в окреме провадження), Бернацького С.В. (матеріали кримінального провадження відносно якого виділено в окреме провадження) та інших осіб, які діяли за попередньою змовою між собою, попри вимоги ст. ст. 9, 10, 12 Закону України «Про державний кордон України», ст. ст. 5, 6, 7, 17 Закону України «Про прикордонний контроль», ст. 3 Закону України «Про порядок виїзду з України і в'їзду в Україну громадян України», поза пунктом пропуску через державний кордон для повітряного сполучення, із околиці села Урзуф Мангушського району Донецької області повітряним шляхом незаконно переправлено громадян України через державний кордон України за допомогою трьох гвинтокрилів (гелікоптерів) з екіпажем Збройних Сил Російської Федерації в

напрямку Російської Федерації до військового аеродрому у місті Єйськ.

У подальшому, 23.02.2014 у період часу з 7 год 00 хв до 12 год 00 хв Янукович В.Ф., Кобзар К.М. та Бернацький С.В., перебуваючи на території військового аеродрому у місті Єйськ Російської Федерації, продовжили реалізацію свого злочинного умислу, спрямованого на незаконне переправлення кількох осіб через державний кордон України, зокрема вирішили переправити повітряним шляхом з території військового аеродрому у м. Єйськ до Автономної Республіки Крим громадян України.

З метою реалізації зазначеного умислу, Янукович В.Ф., Кобзар К.М. та Бернацький С.В. заручились допомогою представників силових відомств Російської Федерації, за сприяння яких отримали повітряне судно – військово-транспортний літак з екіпажем.

Після чого, 23.02.2014, у період часу приблизно з 14 год 00 хв до 16 год 00 хв у результаті протиправних, умисних, спільних та узгоджених дій Януковича В.Ф., Кобзаря К.М., Бернацького С.В. та інших осіб, які діяли за попередньою змовою між собою, попри вимоги ст. ст. 9, 10, 12 Закону України «Про державний кордон України», ст. ст. 5, 6, 7, 17 Закону України «Про прикордонний контроль», ст. 3 Закону України «Про порядок виїзду з України і в'їзду в Україну громадян України», поза пунктом пропуску через державний кордон для повітряного сполучення, із аеродрому у місті Анапа, Російської Федерації повітряним шляхом за допомогою військово-транспортного літака незаконно переправлено громадян України через державний кордон України до військового аеродрому «Гвардійське», який розташований на території Автономної Республіки Крим (обвинувальний акт відносно Кобзаря К.М. за ч. 2 ст. 332 КК України перебуває на розгляді в суді).

У подальшому, 23.02.2014 у вечірній час доби Янукович В.Ф., Кобзар К.М., Бернацький С.В. та інші військовослужбовці УДО України, які здійснювали охорону Президента України Януковича В.Ф., за сприяння керівництва Збройних Сил Російської Федерації розмістилися на території військового санаторію ВМФ РФ «Ялта».

Перебуваючи у вищезазначеному місці, у вечірній час доби 23.02.2014, Янукович В.Ф. вирішив остаточно залишити територію України.

Прийнявши зазначене рішення, Янукович В.Ф., перебуваючи на території однієї з військових частин Чорноморського флоту Російської Федерації у Гагарінському районі міста Севастополя (поблизу бухти Козачої), переслідуючи особисті цілі щодо подальшого забезпечення себе професійною охороною, вирішив схилити заступника начальника Управління державної охорони України – начальника Служби безпеки Президента України Кобзаря Костянтина Миколайовича та інших військовослужбовців Управління державної охорони України, які безпосередньо виконували завдання по забезпеченню його особистої безпеки до вчинення дезертирства.

З цією метою Янукович В.Ф., усвідомлюючи те, що військовослужбовці Управління державної охорони України, перебувають на військовій службі та зобов'язані сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, захищати Вітчизну та територіальну цілісність України, використовуючи свій авторитет та наявність зв'язків серед вищого керівництва Російської Федерації, діючи з прямим умислом, розуміючи, що за самовільне залишення місця служби та

нез'явлення військовослужбовця до місця несення служби з відрядження, відпустки передбачена кримінальна відповідальність за дезертирство, 23.02.2014 у період часу приблизно з 21 год 25 хв до 23 год 59 хв, перебуваючи на території однієї з військових частин Чорноморського флоту Російської Федерації у Гагарінському районі міста Севастополя (поблизу бухти Козачої), особисто та цілеспрямовано запропонував військовослужбовцям УДО України, у тому числі Кобзарю К.М., які безпосередньо виконували завдання по забезпеченню його особистої безпеки, ухилитися від подальшого проходження військової служби, шляхом виїзду з ним до Російської Федерації.

При цьому, Янукович В.Ф., у відповідності до п. 3 ч. 2 ст. 8 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб», відповідно до якого особа, щодо якої здійснюється державна охорона, має право на тимчасову відмову в письмовій формі від особистої охорони, приймаючи на себе повну відповідальність за можливі негативні наслідки цієї дії, власноручно написав заяву про відмову від державної охорони з 24.02.2014, зміст якої довів до військовослужбовців, у тому числі Кобзаря К.М., а тому вони усвідомлювали відсутність у них правових підстав для здійснення подальшої державної охорони Януковича В.Ф. та подальшого перебування поряд з ним, а також наявність обов'язку повернення до місця постійного несення служби.

Однак Кобзар К.М., усвідомлюючи свій обов'язок повернутися із відрядження та відпустки до місця постійного несення служби, нести військову службу відповідно до законів та інших нормативно-правових актів України та маючи реальну можливість це зробити, внаслідок підбурювання Януковича В.Ф., на ґрунті особистого мотиву, пов'язаного із відданістю Януковичу В.Ф., спільно із іншими військовослужбовцями вирішив вчинити дезертирство та залишити територію України з метою ухилитися від військової служби.

У подальшому військовослужбовець вищого офіцерського складу Кобзар К.М., діючи за підбурюванням Януковича В.Ф., за сприяння представників силових відомств Російської Федерації, з метою ухилитися від проходження військової служби, перебуваючи в Гагарінському районі міста Севастополя (поблизу бухти Козачої), у ніч з 23.02.2014 на 24.02.2014 за допомогою наданого вказаними представниками Російської Федерації морського судна разом із Януковичем В.Ф., спільно із іншими військовослужбовцями УДО України, поза пунктами пропуску через державний кордон України, залишив територію України та до місця несення служби не повернувся (обвинувальний акт відносно Кобзаря К.М. за ч. 2 ст. 408 КК України перебуває на розгляді в суді).

Таким чином, усвідомлюючи вказані обставини та факт перебування країни його громадянства – України у стані збройного конфлікту з Російською Федерацією, будучи військовослужбовцем, який приймав Військову присягу на вірність народу України, маючи конституційний обов'язок щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, розуміючи, що Російська Федерація є ворогом для українського народу, Кобзар К.М. вчинив державну зраду, а саме перейшов на бік ворога – Російської Федерації під час збройного конфлікту.

При цьому, відповідно до висновку органу Служби безпеки України від 05.12.2006 № 3697, Кобзарю К.М. було надано допуск до державної таємниці за формою допуску «2», тобто на момент вибуття до Російської Федерації він був носієм секретної інформації.

Відповідно до абзацу 4 ст. 28 Закону України «Про державну таємницю», громадянин, якому надано допуск до державної таємниці, зобов'язаний не сприяти іноземним державам, іноземним організаціям чи їх представникам, а також окремим іноземцям та особам без громадянства у провадженні діяльності, що завдає шкоди національним інтересам України.

З метою надання видимості законності відсутності за місцем служби, Кобзар К.М., усвідомлюючи неможливість перебування у відпустці під час відрядження, склав рапорт про надання йому щорічної відпустки з 24.02.2014.

Наказом начальника УДО України № 99 від 21.02.2014 Кобзарю К.М. надано щорічну основну відпустку з 24.02.2014 по 26.05.2014. Однак, у зв'язку з невстановленням місця знаходження Кобзаря К.М., наказом начальника УДО № 255 від 29.04.2014 Кобзаря К.М. із щорічної основної відпустки з 29.04.2014 було відкликано, однак до місця служби він не з'явився і на зв'язок не виходив.

Переїшовши на бік ворога та прибувши до м. Ростов-на-Дону Російської Федерації, Кобзар К.М., продовжуючи перебувати на військовій службі в Управлінні державної охорони України, продовжив здійснювати охорону колишнього Президента України Януковича В.Ф., хоча будь-яких підстав для здійснення такої охорони не було.

В цей час, у березні-квітні 2014 року вищим військово-політичним керівництвом Російської Федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів Збройних Сил та інших силових відомств Російської Федерації, організації та підтримки терористичної діяльності розпочато збройну агресію на території Луганської та Донецької областей, спрямовану на окупацію вказаних регіонів та порушення територіальної цілісності України.

За поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, 07.04.2014 на території Донецької та Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції.

Через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України 13.04.2014 виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Крім цього, Указом Президента України № 303/2014 від 17.03.2014 в Україні оголошено та проведено часткову мобілізацію. Цим же Указом начальнику Управління державної охорони України вказано перевести підпорядковані військові формування на організацію та штати воєнного часу.

Після цього, Указом Президента України № 607/2014 від 21.07.2014 оголошено та проведено часткову мобілізацію.

Однак Кобзар К.М., будучи військовослужбовцем (під час постановлення

Указу № 303/2014 від 17.03.2014) та маючи обов'язок з'явитися до місця служби, продовжив перебувати на території ворога – Російської Федерації з метою надання допомоги у веденні підривної діяльності проти України.

Таким чином, діючи за вказаних обставин, громадянин України Кобзар Костянтин Миколайович, керуючись політичними, ідеологічними та особистими корисливими мотивами, у період з 23.02.2014 року вчинив державну зраду, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, що виявилось у фізичному переході у ніч з 23.02.2014 на 24.02.2014 на бік ворога – на територію Російської Федерації.

Таким чином, Кобзар Костянтин Миколайович підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 Кримінального кодексу України (в редакції Закону України № 2341-III від 05.04.2001).

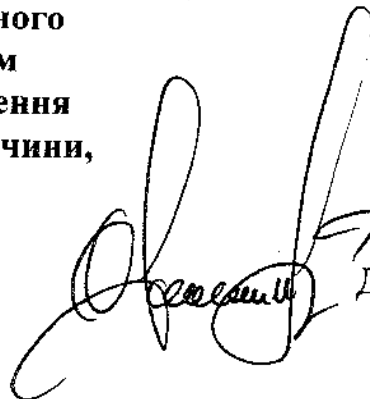
Слідчий у кримінальному провадженні –
заступник керівника першого відділу
Управління з розслідування злочинів,
вчинених у зв'язку з із масовими
протестами у 2013-2014 роках,
Державного бюро розслідувань

Олександр ЮРЧУК

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні –
заступник начальника
Департаменту організації, процесуального
керівництва досудовим розслідуванням
та підтримання публічного обвинувачення
у кримінальних провадженнях про злочини,
вчинені у зв'язку із масовими
протестами у 2013-2014 роках,
Офісу Генерального прокурора

Денис ІВАНОВ

« 31 » березня 2025 року

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Підозрюваному у відповідності до вимог статей 20, 42, 276, 277 Кримінального процесуального кодексу України повідомлено та роз'яснено права підозрюваного, передбачені наступними нормами чинного законодавства України.

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу.

Особою, стосовно якої зібрано достатньо доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, але не повідомлено про підозру у зв'язку з її смертю, є фізична особа, стосовно якої за результатами проведеного досудового розслідування настав випадок та існують підстави, передбачені частиною першою статті 276 цього Кодексу для повідомлення про підозру, але якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, не повідомлено про підозру через її смерть.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що вноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;
- 18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

- 1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;
- 4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, примірник повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права і обов'язки підозрюваного вручено, права підозрюваного оголошено, роз'яснено та вони є зрозумілими.

Повідомлення про підозру отримав

« ____ » _____ 20 __ року о « ____ » год « ____ » хв.

Письмове повідомлення про підозру і пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного вручив:
